

Antwoord aan mijn critici

François Houtart

Er zijn bepaalde reacties in de pers verschenen betreffende mijn standpunten die ik tijdens mijn onderricht of mijn actie zou hebben ingenomen. Die verdienen daarom enkele preciseringen.

1. Partij kiezen ten gunste van de sociale strijd door de meest kwetsbare personen en volkeren gevoerd, is eenvoudigweg een opdracht van het evangelie, en voor die keuze ken ik mezelf geen bijzondere verdienste toe. Bevestigen dat dit, binnen een historische context die altijd ambivalent is, betekent dat de dubbelzinnigheden van de armen boven die van de rijken worden verkozen, houdt geenszins, zoals mij werd verweten, het toestaan in van misdaden of terroristische methodes van welke zijde die ook zouden mogen komen.

2. Het gebruik van de sociale analyses van Marx om het functioneren van de ongelijke samenlevingen te begrijpen, ten einde ze te veranderen, brengt geenszins met zich mee dat ik diens filosofische visie op het godsdienstige geloof zou aannemen. Dat geldt eveneens voor een bioloog of een econoom die wanneer hij wetenschappelijke methodes van een atheïstische geleerde toepast, hij daardoor ook zijn geloof zou opgeven. Een onderscheid naargelang de voornemens maken is een noodzakelijke intellectuele onderneming.

3. Het analyseren van de samenlevingen en de mechanismen van uitsluiting en onrechtvaardigheid van het dominante economische systeem, en het helpen van de slachtoffers om hun situatie te begrijpen ten einde bewuste mannen en vrouwen te worden, betekent niet het prediken van geweld. Dat laatste bestaat al in de maatschappelijke structuren zelf: in de concentratie van rijkdom, in het laten betalen van de crisis door de armsten, in het negeren

van de ecologische en sociale schade veroorzaakt door de economische beslissingen. In geen enkele van mijn teksten of mijn onderrichtingen is een apologie of een aanmoediging voor geweld te vinden. Het is voldoende hier naar te verwijzen om zich hiervan te vergewissen.

4. De sociale veranderingen riskeren gewelddadig te worden in de mate dat ze door de geprivilegieerden worden verworpen of afgeremd. Hoeveel decennia zijn nog nodig om een miljard mensen uit de ellende en de honger te bevrijden? Voor de christen is de geweldloosheid het referentieprincipe, maar, zoals ten andere in meerdere documenten van de Katholieke Kerk wordt erkend, kan men – maar dan wel in precieze gevallen en onder bepaalde voorwaarden – de legitimiteit hiervan niet ontkennen. Wie zou er vandaag nog het gewapende verzet tegen de nazibezetter tijdens de Tweede Wereldoorlog willen ontkennen? De rechtvaardigheid herstellen is de garantie voor geweldloosheid.

5. De bewering dat ik de politiek van de Rode Khmers zou hebben ondersteund, is van elke grond ontbloot. Vanaf het moment dat de misdaden bekend werden, heb ik ze aangeklaagd. Ik heb ter plaatse in Vietnam de resultaten van de bombardementen op de grensbevolking gezien, en ik heb herhaalde oproepen gedaan voor een UNO-interventie die echter onbeantwoord zijn

gebleven. Ik heb dan ook de interventie door Vietnam goedgekeurd om een einde aan de genocide te stellen, en ik heb mijn ontstemming over de oorlog die China naar aanleiding van die actie ontketende, betoond. Ten slotte ben ik gedurende tien jaar verschillende malen tussenbeide gekomen tegen de erkenning door de Verenigde Naties van het regime van Pol Pot door de westerse landen, waaronder België. Dat alles kan worden bevestigd door de bronnen van deze informatie te raadplegen.

Zonder enige twijfel erken ik aan iedereen het recht om andere meningen te koesteren en pretendeer ik niet de hele waarheid te bezitten. Maar tegelijkertijd benadruk ik met kracht in naam van mijn christelijke overtuiging de wil om de moeilijke en zware strijd voor te zetten, samen met duizenden mensen op deze aarde tegen een economisch systeem waarvan de logica de belangen van een minderheid dient en dat tot de sociale uitbuiting en de vernietiging van de wereld leidt.

Riombamba (Equator), 20 oktober 2010

(Vertaling: André Mommen)